

AZUBA

de dochter van
den ouden jood

DOOR P. DE ZEEUW JGzn.

Azuba

De Dochter van den ouden Jood
Een vertelling uit den tijd van het Veemgericht

door

P. DE ZEEUW JGzn.

1946

Nederlandsche Christelijke Uitgevers Mij., Haarlem

Aan den Lezer,

De hier volgende novelle is door mij indertijd gepubliceerd in „De Ster”. Toen de uitgeefster mij kopij vroeg voor haar reeks ontspannings- en reislectuur heb ik dit verhaal gaarne afgestaan. Ik wil met dit boekje een bescheiden poging wagen om het reizend publiek lichte lectuur te verschaffen, van een ander gehalte dan de bekende „Lord Lister's”, „Nick Carter's” en „Buffalo Bill's”.
Hartelijk hoop ik, dat deze poging moge slagen.

P. DE ZEEUW J.Gzn.

Nijkerk, 22 Januari 1946.

„Terug! ..“ schreeuwde Müller. „Terug! ..“ Bladz. 23

I.

Het was maar een klein onaanzienlijk huis, dat daar omstreeks het jaar 1190 ongeveer een uur van de stad Baden verwijderd, aan een achterweg stond.

Er heerschte vrede en geluk in die woning; ondanks de armoede, waarin haar bewoners leefden.

Och, de oude Samuël Zadoks verdiende niet zoo heel veel met zijn handel; de tijden waren er niet naar, om goede zaken te maken en daarbij wordt een oud man, als hij was, lichter beetgenomen dan een jonge kerel.

Ze moesten met hun drieën leven van hetgeen Samuël verdiende, want Azuba zijn dochter, bestuurde slechts de huishouding, zij bracht geen verdiensten in en dat deed Müller de knecht feitelijk ook niet. Hij werkte wel wat in den kleinen moestuin; hij hielp Samuël wel met z'n handel, als dit noodig was, doch zoo heel veel voordeel had de oude man toch niet van z'n knecht.

Dit behoefde ook niet.

Samuël had hem niet in de eerste plaats in zijn dienst genomen, om geld voor hem te verdienen. Zijn taak was vooral de bezittingen van zijn meester te bewaken tijdens diens afwezigheid. De handel, dien hij dreef, noodzaakte hem vaak van huis te zijn. Hij vertoefde dan meest in Baden en hij vond het niet zonder gevaar zijn dochter alleen thuis te laten.

Azuba was beroemd om haar schoonheid. In wijden omtrek kende men haar en menigmaal was Samuël bevreesd geweest, dat men tijdens zijn afwezigheid zijn dochter zou rooven.

Om dit te voorkomen, had hij Müller in zijn dienst genomen, een sterke, betrouwbare jonge kerel. Hij verrichtte het weinige werk, dat Samuël hem te doen gaf, zoo nauwgezet mogelijk en ook als Samuël van huis was, vervulde Müller trouw zijn plichten.

Doch hij had één gebrek: hij was bang.

Samuël had dit al gauw bemerkt en hij had zijn knecht onder het oog gebracht, dat dit een eigenschap was, die hem eigenlijk niet paste. Als de nood eens aan den man kwam, wat had de oude Jood dan aan een knecht, die bang was.

Dat er gevaar kon dreigen, was werkelijk niet denkbeeldig. Het was waar, er heerschte op het oogenblik vrede in Baden, doch het was een vrede, die beneden een openlijken oorlog staat.

Soms was het drietal wel eens ter neer gedrukt en vooral Müller kon dagen hebben, dat hij heel somber gestemd was. Doch Azuba wist hem doorgaans nog weer spoedig op te monteren.

„Kom Müller,” zei ze dan „je moet geen zorgen voor den tijd hebben, hoor! Komen die dagen, dan komen die plagen!”

En dan zong ze met haar welluidende stem één van de liederen, die Müller gaarne hoorde en doorgaans week dan weer de sombere stemming van den goeden knecht.

Een tijd lang scheen het, alsof het sombere voorgevoel, dat Müller nu en dan hebben kon, geen verdere gevolgen zou hebben; althans alles bleef goed gaan.

Samuël dreef, zooals gewoonlijk, zijn handel en had niet over slechte zaken te klagen.

Azuba werkte met lust in de huishouding van haar vader en Müller deed zijn plicht als knecht en was vooral voor Azuba de bereidwilligheid in persoon.

Onverwachts echter werd de goede stemming verstoord.

Op zekeren avond toch kwam Samuël later dan gewoonlijk uit Baden thuis.

Zooals altijd begroette Azuba hem met een vroolijken groet en ook Müller was blij zijn heer weer te zien.

Doch Samuël zag er bleek en bedroefd uit. Wat hem dan wel overkomen was?

Dat vroegen Azuba en Müller elkander herhaaldelijk af, doch zij konden niet gissen, wat de reden was van de droefheid van den ouden man. Hij was toch heelhuids thuisgekomen.

Zijn geldbuidel had hij welgevuld bij zich gehad. Wat ter wereld kon hem dan zoo hebben aangegrepen, dat hij bleek en ontdaan moest thuishkomen?

Azuba en Müller peinsden zich moe, over het vreemde geval, doch zij vroegen Samuël niet naar de oorzaak van zijn neerslachtigheid. 't Zou hun stellig ook niet hebben geholpen.

Samuël was in den regel tamelijk in zichzelf gekeerd en stil van aard. Hij vertelde de beide jongelieden niets, doch dat er veel aan haperde, bemerkten zij wel.

Samuëls gedrag bracht Azuba en Müller geheel van streek. De trouwe knecht deed den eersten nacht geen oog dicht, hij keerde zich om en om op zijn leger en peinsde zich de hersens moe over de oorzaak van Samuëls verdriet.

Ook Azuba kon niet slapen. Zij lag maar voor zich uit te staren in den maanverlichten nacht en soms huilde ze! Zij gevoelde zich einzamer dan ooit.

O, had zij slechts haar moeder nog gehad, hoe zou die haar verstaan hebben en haar hebben kunnen troosten.

Maar vader — och, hij was een beste man, doch te druk met z'n zaken en te oud, hij verstond Azuba niet.

Müller was van gelijke jaren als Azuba.

Zou hij haar verstaan?

Zou hij begrijpen kunnen, het heimwee dat er in haar hart woonde?

Acht dagen gingen zoo in stil verdriet voorbij. Doch toen kwam de verandering.

De oude Samuël was weer van huis geweest, zooals hij dat dagelijks was, doch kwam ditmaal beter gehumeurd terug.

Lachend omhelsde hij z'n dochter en vriendelijk drukte hij Müller de hand.

De beide jongelieden waren opgetogen van blijdschap, nu waren die sombere dagen toch gelukkig voorbij. De oude man scheen weer vroolijk te zijn en die vroolijkheid miste haar uitwerking niet op Müller en Azuba.

En vol vertrouwen in de toekomst legde men zich te slapen.

Müller sliep, zooals hij in nachten niet geslapen had.

Doch even vóór middernacht werd hij met een schok wakker.

Hij voelde hoe een stevige hand hem bij den schouder gevat hield en hem flink heen en weer schudde.

„Sta op!” fluisterde men hem toe.

Hij hoorde aan de stem, dat het de oude Samuël was, die hem

wekte en verbaasd over dit vreemde voorval verliet hij zoo gauw mogelijk zijn bed en schoot zijn kleeren aan. Hij wilde iets vragen, doch de oude man legde den vinger op den mond en beduidde hem, dat hij hem slechts te volgen had.

Zonder een woord te zeggen, volgde hij z'n ouden meester, zich vermoeiend met de vraag, wat dit vreemde voorval toch wel te beduiden zou hebben.

Samuël liep naar buiten en Müller volgde.

In wijden omtrek heerschte een doodsche stilte. Het was een schoone nacht; duizenden sterren flonkerden aan 't firmament; de maan bescheen met haar zilveren licht het vredige landschap. Doch van de heerlijkheid van den maan-verlichten nacht kon Müller nu niet genieten.

Zijn hoofd was teveel vervuld met de raadselachtige handelwijze van z'n meester.

Ook de oude koopman lette niet op de schoonheid van den nacht.

Zwijgend stapte hij voort, gevolgd door z'n knecht. Geruimen tijd waren ze zoo voortgegaan, toen het Müller eerst inviel, dat hij nog steeds niet wist, wat eigenlijk het doel van den tocht was. Plotse-ling bleef hij staan.

„Wat is er?” vroeg de oude koopman verwonderd.

„Ik zet geen stap meer, vóór ik weet, waarheen wij gaan!” zei Müller beslist.

„Je behoeft dat niet meer te vragen, want we zijn er,” gaf Samuël ten antwoord.

Ze waren nu aan den zoom van een groot woud gekomen.

Müller wilde zich op de stobbe van een zwaren beuk neerzetten, want hij was moe en slaperig, doch de koopman belette hem dit.

„Niet gaan zitten,” zei hij, „het is beter, dat wij staande onze zaken behandelen.’

„Ik geloof, dat het nog beter geweest zou zijn, indien wij thuis onze zaken behandeld hadden,” meende Müller.

Samuël liet hem praten.

„Luister Müller,” zei hij, „je hebt ons tot nu toe trouw ge- diend en ik weet, dat je aan mij en aan Azuba gehecht bent. Ik

kan je geen enkel verwijt maken over je werk, dat heb je altijd behoorlijk gedaan, alleen ben je altijd wat vreesachtig geweest...."

„Ja, wat dat betreft,” merkte Müller op, „k beken, dat ik niet tot de dappersten behoort.”

„Ik hoop,” ging Samuël voort, „dat je voor ditmaal die vreesachtigheid zult afleggen, want wat ik nu van je vraag is een daad, waarvoor veel moed vereischt wordt.”

Müller luisterde.

De donkere nacht, het diepe woud en het geheimzinnige van Samuël's handelwijs, dat alles was wel geschikt, hem vrees aan te jagen en nu juist zou er iets van hem worden gevraagd, waarbij geen vrees te pas kwam.

„Het is een groote daad, die ik nu van je verlang,” ging de koopman op fluisterenden toon verder, „er is gevaar aan verbonden en zij eischt moed.”

„Gevaar?” stamelde Müller, „gevaar, maar zeg me dan toch wat er is; wat vraagt ge van mij, laat me toch niet langer in die pijnlijke onzekerheid!”

„Nu goed, ik zal het je zeggen. Ik verlang van je, dat je lid wordt van het Veemgericht.”

„Ik?”

Müller voelde hoe z'n hart bijna stilstond van schrik.

Nog eens herhaalde hij angstig: „Ik?”

„Ja zeker, jij wordt lid van het Veemgericht!” zei de oude koopman met nadruk.

Müller beefde en rilde van vrees.

„Maar, meester!” stamelde hij, „gij meent het toch niet? Dat zult ge toch niet van me eischen?”

„Wel terdege; jij wordt lid van het Veemgericht!” zeide de oude koopman weer.

Een oogenblik dacht de jongeman na.

Toen zei hij: „Lid van het Veemgericht word ik nooit!”

En terwijl hij dit zeide, wilde hij er vandoor gaan. Doch de oude man vatte hem bij de kraag en hield hem stevig vast.

„Luister nu!” zei hij, „en houd je bedaard. Alle tegenstand is

nutteloos, de vereeniging is er reeds van verwittigd en dus wordt jij lid van het Veemgericht!"

„Maar hoe is dat mogelijk?" riep de jongeman verwonderd uit, „ik kan niet eens schrijven en hoe zou ik dan mijn toelating als lid hebben kunnen vragen?"

„Ik heb het voor je gevraagd!"

Toen werd Müller bedroefd; de wanhoop greep hem aan. Hij kreeg een gevoel alsof hij verraden was, en opnieuw probeerde hij te ontsnappen.

Doch dat gelukte hem niet.

„Müller," zei Samuël, „houd je nu bedaard en wees verstandig; ik heb uit jouw naam geschreven, om te worden toegelaten als lid van het Veemgericht en die aanvraag heb ik aan een boom gespijkerd. Acht dagen later had ik antwoord."

„Dus zij namen mij aan?"

„Ja, ze nemen je aan als lid."

„Maar ik denk..."

Nee, protesteer nu niet. Jij wordt lid van het Veemgericht. Nee, weigeren kan je nu niet meer. Als je nu weigert, zullen ze denken, dat je met hen hebt willen spelen en dan ben je verloren. Je weet niet welk een macht ze uitoefenen. Slechts één weg blijft je nu open: er heengaan! Zoo straks zal de Veembode hier komen; hem heb je maar te volgen."

De tranen stonden Müller in de oogen.

Hij begreep nu ook wel, dat er niets anders op zat, dan zich te schikken in zijn lot; het Veemgericht was machtig.

„Ik zal gaan," zei hij met gesmoorde stem.

„Dat dacht ik wel," antwoordde Samuël opgewekt. „Je bent immers altijd een trouwe knecht voor mij geweest. Door deze daad te doen, bewijs je mij een weldaad, grooter dan je me ooit bewezen hebt en.... je redt Azuba."

„Azuba?"

„Ja, Azuba!"

„Wordt Azuba bedreigd, is er gevaar?" vroeg de jongeman op gejaagden toon.

De tranen waren opeens weg uit Müllers oogen en de zwakkeling van zoeven scheen een held te zullen worden. Hij sprak nu niet weer over zijn angst, over het gevaar. Eén zaak beheerschte nu geheel zijn gedachtenwereld: Azuba, zij was in gevaar en nu plotseling gevoelde hij, dat hij, als het moest, z'n leven zou willen geven, om dat gevaar af te wenden.

Müller wilde Samuël een nadere verklaring vragen omtrent het gevaar, dat Azuba bedreigde. Doch de oude man was hem al voor.

„Stil!” zei hij, „ik hoor in de verte eenig gerucht, het zal de Veembode zijn, die daar nadert, Müller vaarwel en houd je mannelijk!”

Met deze woorden verwijderde de oude Jood zich zoo snel en zoo geruischloos mogelijk. Inderdaad, het was de Veembode; hij had een masker voor.

Müller sloeg een kruis.

Even kreeg de angst hem weer te pakken.

Doch dan greep hij moed, het ging immers om Azuba. Azuba, het mooiste, het liefste meisje, dat hij kende.

Hij vertrok met den bode, het donkere diepe woud in, met een hart vol vragen....

II.

Hoe vreemd de handelwijze van den ouden Jood ook was, hij had er alle reden voor zóó te handelen en mocht hij tegenover zijn knecht ook een beetje zonderling en schijnbaar onbarmhartig zijn opgetreden, het belang van zijn dochter, die hem boven alles dierbaar was, had hem daartoe gedreven.

Vóór bijna veertien dagen toch had hij een vreeselijke ontdekking gedaan.

Toen hij op een donkeren avond door de straten van Baden stapte, op weg naar zijn eenvoudige woning, en moe van de negotie, die hij dien dag in de stad had gedaan, meende hij plotseling fluisterend zijn naam te hooren noemen.

Hij stond stil.

Ja, hij had zich niet vergist. Men sprak over hem en over zijn dochter Azuba.

Daar in de donkerte van een luifel, meende Samuël vaag de omtrekken van twee mannen te ontdekken; zij hadden het samen heel druk en het gesprek liep over hem, neen over Azuba, de dochter van den ouden Jood.

Wat moesten die beiden van Azuba?

Samuël verkilde van schrik toen hij hun gesprek vernam.

Zij spraken van roof, van ontvoering.

O, Samuël had het altijd wel gevreesd.

Zijn Azuba was zulk een beeldschoon meisje en Joden waren immers verachte menschen. Altijd was hij bang geweest, dat men nog eens zou trachten hem zijn dochter te ontroofen. Daarom had hij indertijd Müller reeds in dienst genomen. En Müller was een trouwe borst, die zou zeker Azuba beschermen en verdedigen.

Ha, laten de roovers het maar eens probeeren.

De oude Samuël was er zeker van, dat zij door z'n knecht warm zouden worden ontvangen, hoe bang hij overigens ook zijn mocht.

De beide booswichten onder de donkere luifel spraken er van Azuba van den ouden Jood te koopen.

De een vreesde, dat hij teveel zou vragen, en de ander was ervan overtuigd, dat de oude Jood, hoe verkleefd hij ook mocht zijn aan

zijn klinkende munt, nimmer er toe zou te bewegen zijn, z'n dochter te verkoopen.

„Wat dan?” vroeg de een, „want wij moeten die dochter van den ouden Jood meester worden. Schooner meisje vindt men in gansch Baden niet meer.”

De ander sloeg zich voor het hoofd.

„Dat ik daaraan niet eerder heb gedacht,” zei hij, „ja, ja, zoo moet het, nu zal het gaan, nu weet ik iets beters!”

„Wat dan?” vroeg de ander nieuwsgierig.

„Het Veemgericht!”

Er heerschte nu een oogenblik van stilte.

„Maar hoe denk je door middel van het Veemgericht dat Jodenmeisje meester te worden?”

„Wel heel eenvoudig: wij klagen den ouden Jood aan bij het Veemgericht en doen hem verdwijnen. Verder loopt de zaak natuurlijk vanzelf.”

De oude Samuël stond te rillen op z'n beenen. Krampachtig hield hij z'n stok vast, want hij vreesde, dat hij zou vallen.

„Wij doen den ouden Jood verdwijnen!”

„En dan?”

Azuba z'n dierbaar kind?

„O God van Abraham, Izak en Jakob, laat dát niet toe, laat dát nooit toe!” zuchtte hij.

De beide samenzweerdere verlieten nu de plaats, waar zij hun boos plan hadden gesmeed. Samuël zag langzaam hun donkere gedaanten verdwijnen in de duisternis van den avond.

Eerst, toen hij er zeker van was, dat zij ver genoeg verwijderd waren, durfde hij voortgaan.

„Een beschikking Gods,” mompelde hij, „een beschikking Gods, dat ik juist deze straat moest doorkomen, toen zij hun plan maakten. De God mijner vaderen heeft mij nog niet verlaten. Hij wilde mij bekend maken met de snoode plannen, die men tegen mijn eenig kind smeedt. Zijn Naam zij geloofd!”

Later dan gewoonlijk kwam Samuël dien avond thuis. Den ganschen weg over, had hij zich moe gepeinsd, om een middel te

vinden, waardoor hij het snoode plan zou kunnen verijdelen. Eindelijk had hij iets gevonden.

„Met hetzelfde middel, waarmee zij mij willen treffen, zal ik hen treffen,” had hij bijna triomfantelijk uitgeroepen.

Het Veemgericht!

Dat hij daaraan niet eerder had gedacht! Allerlei middelen had hij bedacht, doch ze bijna weer even spoedig verworpen, dan ze in zijn hoofd waren opgerezen.

Hij had gedacht aan een overhaaste vlucht. Zou het baten?

Immers neen!

Het Veemgericht was oppermachtig; het had zijn spionnen overal. Men kon niet gaan of staan, zonder dat de Veemrichters het bemerkten. Als een looden last drukte de macht der Veemrichters op de bevolking.

O, in oude tijden was het Veemgericht een steunpilaar van het recht geweest en menige verdrukte was er door gered uit de macht van den roofridder. Men sprak toen van het heilig Veemgericht en men dankte God, dat Hij het Karel den Grooten in het hart had gegeven, de wetten, die het Veemgericht beheerschten, vast te stellen.

Doch de Veemrichters waren niet altijd edele mannen geweest en in later eeuwen waren er in naam van het Veemgericht daden geschied, die het daglicht niet zien konden.

Samuël wist er alles van en hij beefde, als hij dacht aan het lot van zijn kind. Hij behoefde er niet aan te twifelen, de mannen, die hij had afgeluisterd, waren lid van het Veemgericht en zouden hun boos plan stellig ten uitvoer leggen.

Tenzij?

Tenzij Samuël een vriend had in het Veemgericht, die hem van de plannen der Veemrechters op de hoogte kon houden. Maar zulk een vriend bezat hij niet.

Toen was het stoute plan in hem opgerezen te zorgen, dat Müller lid van het Veemgericht werd. Het ging niet gemakkelijk lid te worden. Wie toegelaten wenschte te worden, moest zijn aanvraag aan een boomstam spijkeren en hij was er zeker van, dat

hij één of twee dagen later zijn toelating of zijn afwijzing op dezelfde plaats zou vinden.

Samuël zou trachten voor Müller de toelating te verkrijgen. Maar het zou niet meevallen. Want het Veemgericht was streng en zijn geheimen vertrouwde het niet spoedig aan nieuwelingen toe. Stond niet — zooals men den koopman verteld had — boven de wetten van deze geheime rechtbank, dat hij, die ze als oningewijde dorst lezen, terstond aan de dolken der Veemrichters moest worden overgeleverd?

De Veemrichters herkenden elkander aan bijzondere teekenen en bijzondere woorden, die telkens veranderd werden, wanneer vreemden er zich van gingen bedienen, om zodoende ongemerkt de ceremonieën te kunnen bijwonen of tot de vergaderingen toegang te verkrijgen.

„Hoe grooter uitbreiding het Veemgericht in den loop der tijden had verkregen, hoe meer schrik het verspreidde, daar de Veemrichters de uitvoering hunner vonnissen steeds met een geheimzinnige waas wisten te omhullen en strikt hun geheimen wisten te bewaren en hun bevelen wisten te doen eerbiedigen.

Wie door de Veemrechtbank werd gevonnisd, ontkwam nimmer aan zijn lot. Hoe machtig de veroordeelde ook ware, waar hij zich ook verborgen hield, welke voorzorgsmaatregelen hij ook nam, het baatte niets. Men werd achterdochtig tegenover zijn huisgenooten, tegenover zijn beste vrienden. En 't bijgeloof des volks weefde een web van allerlei fantastische sprookjes, over deze geheimzinnige rechtbank. Men spaarde tenslotte niemand, vorst noch onderdaan, rijke noch arme, vrouw noch kind.

Ieder wilde richter worden, om niet de kans te loopen, den een of andere dag veroordeeld te worden. Want met grove willekeur gingen de Veemgerichten vaak te werk. De heilige wetten, die Karel de Grooten den Veemrichters had nagelaten, werden niet meer opgevolgd. Men kende slechts één doel: zich door middel van de geheime macht, die men nu eenmaal bezat, zooveel mogelijk te verrijken.

Was men in plechtige vergadering aangenomen, dan bond men

zich daarmede door een eed voor altijd; en openbaarde men een geheim, zocht men z'n vader of moeder of wie ook, aan het dreigend gevaar te doen ontkomen, als ze door de rechtbank waren volgelvrij verklaard, dan werden de oogen van zulk een bedekt, de handen op de rug gebonden, een koord om den hals geslagen, de ongelukkige op z'n buik gelegd, de tong uit den mond getrokken en tenslotte werd hij aan z'n beenen opgehangen, totdat de dood hem kwam verlossen.

Men hoorde weinig van het Veemgericht. Slechts dan wanneer er op last der Veemrichters een stoutmoedige moord was gepleegd, werd men weer met schrik herinnerd aan het bestaan dier geheimzinnige rechtbank.

Het Veemgericht zelf, dat hem bedreigde, was nu de eenige hoop van den ongelukkigen Samuël. Doch die ster der hoop straalde thans helder in den donkeren nacht van zijn zorgen, want immers Müller was aangenomen. Hij was nu met den Veembode mee en met spanning wachtte Samuël de terugkomst van zijn knecht af. Müller zou hem de geheimen van de rechtbank meedeelen en hij zou intijds z'n maatregelen kunnen nemen. O, nu zou alles nog terecht komen, nu zou hij z'n dierbaar kind niet behoeven te missen.

En aan Azuba, die telkens vroeg, waar Müller toch bleef, vertelde de oude koopman, op vroolijken toon, dat Müller voor zaken weg en wel spoedig thuis zou komen.

Meer vernam het meisje niet.

III.

Müller was in dien geheimzinnigen nacht nauwelijks door Samuël verlaten, of de Veembode verscheen. Hij gelastte Müller hem te volgen. Een tijdlang gingen zij langs een pad, dat langs den zoom van het woud liep. De maan verlichtte den weg, doch toen zij het woud dieper indrongen, werd het al duisterder en het viel Müller tenslotte uiterst moeilijk, den Veembode in het oog te houden. Het maanlicht drong hier niet meer door, slechts werd de nachtelijke stilte verbroken door het ruischen van den wind of den schreeuw van een nachtvogel, die vluchtte op het gerucht van de voetstappen der mannen.

Het werd Müller toch werkelijk te bang en hij stond stil. Doch de Veembode beduidde hem, dat hij moest voortmaken. Zoo stapte de ongelukkige knecht dan weer verder, doch hij werd er niet geruster op. 't Was zoo donker onder die eeuwen-oude beuken en eiken; allerlei vreemde geluiden troffen z'n oor en z'n moed verminderde met elken stap.

Nu eens hoorde hij het gekletter van zwaarden tegen schilden, die aan de boomen waren opgehangen, dan brachten de snaren van opgehangen aeolus-harpen door hun weemoedig geluid hem van streek.

Eens rilde Müller van angst en z'n tanden klapperden op elkaar, alsof hij koorts had. Rakelings was hij langs een geraamte geloopt, dat daar te kletteren hing in de takken van een boom. Hij begreep het, dat was het droevig overschot van een veroordeelde, een slachtoffer van het Veemgericht.

Z'n laatste sprankjes moed voelde Müller bij deze ervaringen verdwijnen, zelfs de gedachte aan Azuba, was niet bij machte hem kracht te schenken.

Eindelijk stond hij voor de tweede maal stil.

Hij was nu vast besloten den Veembode niet verder te volgen; er mocht dan van komen wat wilde.

Hij zette zich neer op den grond, terzijde van het pad, met de wanhoop in zijn hart. Hoe zou de Veembode dit opnemen? Zou hij hier misschien een strijd op leven en dood moeten voeren?

De Veembode stond stil.

Nu zou het komen!

Doch de man verwaardigde zijn metgezel zelfs niet met een blik. Hij bracht alleen een zilveren fluitje aan den mond en liet een scherp gefluit hooren.

Plotseling — alsof zij uit den grond verrezen waren — stonden drie mannen voor Müller.

Deze meende niet anders of z'n laatste uur was geslagen. In z'n angst wierp hij zich voor de mannen op de knieën en bad om genade.

„We zullen je genade schenken,” zei een hunner, „doch op één voorwaarde”.

„Spreek maar,” antwoordde Müller, die meer dood dan levend was, „spreek maar, ik neem alles aan”.

„Sta dan op en luister!”

Vlug stond Müller op uit z'n knielende houding. Vergiste hij zich of had hij die stem meer gehoord? Hij meende in den man, die tot hem sprak, 'n baron te herkennen, dien hij wel eens in Baden gezien had.

„Geef antwoord op wat wij je vragen,” sprak weer dezelfde stem.

„Gij woont bij den ouden Jood Samuël en bij diens dochter Azuba, niet waar?”

„Ja!” klonk het dof.

„Gij hebt een aanvraag gericht tot het Veemgericht om toegelaten te worden als lid?”

„Ja!”

„Antwoord naar waarheid; hebt ge die aanvraag zelf geschreven?”

Bij deze laatste vraag plaatste de vermeende baron zich vlak voor Müller en zag hem scherp en doordringend aan.

„Denk er aan, alleen de waarheid!” zei hij nog eens nadrukkelijk.

Toen ontzonk den armen jongen de moed, hij kon niet berekenen, welke gevolgen het hebben zou indien hij de waarheid sprak en daarom durfde hij zich niet uittegen voor den schrijver der aanvraag. De angst had de overhand gekregen bij den sterken kerel en hij antwoordde bijna toonloos:

Neen!"

„Ik dacht het al," ging de ander verder, „onthoud dan nu goed wat ik je ga zeggen. Als jij je daaraan niet stipt en strikt houdt — wij zijn almachtig — en waar jij je ook heen begeeft, we zullen je weten te vinden en te doden!"

De jongeman huiverde.

„Ik zal gehoorzamen," zei hij onderworpen.

„Welnu, luister dan naar mijn bevelen. Gij keert nu terug naar je meester. Indien hij je vraagt, wat je is overkomen, zwijg je. Niets van wat hier dezen nacht is geschied, mag je hem vertellen. Alleen één ding mag je hem meedeelen, namelijk, dat je aanvraag ontvangen is, doch dat de toelating acht dagen is uitgesteld. Meer mag je hem niet zeggen."

Müller knikte.

„En dan nog iets," ging de gewaande baron voort. „Je doet je werk voor je meester weer net als voorheen, doch zoodra de oude Jood weer voor zaken naar Baden gaat en je weet zeker, dat hij even lang wegblijft als gewoonlijk, kom je hier."

Müller schrok van deze woorden.

Het kwam hem voor, dat deze woorden een bedreiging inhielden tegen Azuba.

„Nu," zei de baron, „heb je me verstaan?"

Müller knikte.

Door niets verried hij, dat hij doorzag het snoode plan van den baron.

„Ik zal komen," zei hij eenvoudig, maar het koste hem kracht te verbergen, wat er thans in hem omging.

„En nu kunt ge heengaan," klonk weer gebiedend de stem van den baron.

„Na acht dagen zijt ge hier weer terug; ben ik dan niet hier, zoo zult ge een ander in mijn plaats vinden. Hem hebt ge even goed te antwoorden als mij. Indien onze geheime rechtbank over je tevreden is, kunt ge er op rekenen, dat jij over ons tevreden zult zijn. Maar vergeet het niet: gehoorzaamheid is de eerste eisch!"

Hiermee was het onderhoud afgelopen.

De baron wierp een beurs met eenige goudstukken voor de voeten van Müller neer en verdween met z'n beide gezellen, die op eenigen afstand het gesprek hadden aangehoord, in het donkere woud.

Müller was geheel ontdaan van den schrik, doch niet zóó of hij raapte nog snel de beurs op, die aan zijn voeten lag. Daarop verliet hij zoo vlug hij kon deze sombere plaats en begaf zich naar het huis van zijn meester.

IV.

De oude Samuël brandde van nieuwsgierigheid naar hetgeen Müller zou hebben te verhalen.

Doch Müller zweeg.

Met geen woord repte hij van het onderhoud, dat hij met den baron had gehad. Spreken kon hij immers altijd nog en de Veemrichter had hem immers gezegd, dat hij verloren was indien hij sprak.

Die woorden hamerden telkens weer in Müllers hoofd, zoo vaak de verzoeking hem bijna te sterk werd. O, er had een geweldige tweestrijd plaats in zijn hart. De liefde tot zijn meester drong hem tot spreken en de vrees voor den Veemrichter weerhield hem.

Kon hij tegenover den ouden Samuël al zwijgen, tegenover Azuba, die hij liefhad, viel het hem geweldig zwaar! Meermalen was hij op het punt alles te zeggen, maar op het beslissend oogenblik weerhield de vrees hem weer.

Azuba bemerkte iets van den strijd, dien Müller streed. Haar scherp ziend oog ontdekte den angst en de zorg, die op Müllers gelaat lagen uitgedrukt en zij vreesde een ernstig ongeluk. Haar lied verstomde en de vroolijkheid verdween uit de kleine woning.

Samuël bemerkte dat niet; hij was druk bezig met z'n zaken en al vertelde Müller hem niets van het Veemgericht, hij was er volkomen gerust op. Müller zou hem wel door de moeilijkheid heen helpen. Ach, de man vergistte zich. Hij had toch wel kunnen weten, dat het Veemgericht veel machtiger was, dan die eene knecht en dat áls het Veemgericht eenmaal tot zijn ongeluk besloten had, geen tien Müllers hem daarvan dan zouden redden.

Traag en treurig verliepen de dagen. Müller werkte niet meer. Met vrees zag hij den achtsten dag naderen. Dan zou Samuël weer naar Baden gaan en dan moest hij naar het Veemgericht. Dán werd de zaak beslist: er op of er onder!

Menigmaal zag Müller de roodgeweende oogen van Azuba; o, dan wilde hij haar alles wel zeggen, om haar uit de pijnlijke onzekerheid te verlossen, doch anderzijds wilde hij haar liever weer sparen. Waarom zou hij haar doen deelen in de droefheid, die hem drukte?

Op 'n goeden dag echter vroeg Azuba het hem op den man af, „Müller, waarom ziet en zijt ge toch zoo droevig den laatsten tijd? Wil je het mij niet zeggen?”

Die vragen brachten Müller geweldig in verlegenheid.

Zou hij het lieve meisje alles zeggen.

O, het zou zijn last zeker verlichten.

Maar zou hij er Azuba niet veel pijn mee doen?

Was het maar niet beter, dat zij van niets afwist?

Müller boog zijn hoofd, hij bloosde, stamelde enkele woorden en verwijderde zich toen zoo vlug hij kon.

'n Oogenblik later nam hij zich vast voor alles aan Azuba te zeggen, maar weer ontbrak hem de moed en...

De achtste dag brak aan!

Noodlottige dag!

Müller alleen wist, wat er dezen dag te wachten was. Eén van beiden: hij moest Azuba prijs geven aan de ongebondenheid der Veemrichters of hij moest de wraak van het Veemgericht afwachten.

Azuba prijsgeven?

Dat nooit!

Dan liever wachten op de wraak, hoe ontzettend deze ook zijn zou!

Samuël stond dien morgen vroeg op. Het zou een drukke dag worden; er waren veel zaken te doen in Baden en het zou laat worden eer hij terug kon zijn. Maar dat was niets. Voor het Veemgericht behoefde hij niet bang meer te zijn; Müller was immers nu lid en hij zou al de wraakplannen wel den bodem inslaan.

Met een gerust hart begaf hij zich dan ook op reis. Hij omhelsde z'n dochter en groette Müller.

Wel tienmaal had deze willen spreken, maar telkens behield de vrees de overhand. De woorden brandden hem op de lippen; hij had willen zeggen: oude Samuël ga niet naar Baden, er dreigt groot gevaar. Maar hij durfde niet.

En toch, hoe vreesachtig hij ook was, als de nood aan den man kwam, zou hij een held zijn; omdat Azuba in het geding was. Hij zou nimmer toelaten, dat haar een haar werd gekrenkt.

Aan het bevel van den baron gehoorzamen en vandaag voor het Veemgericht verschijnen, daaraan dacht hij niet. Geen oogenblik zou hij Azuba alleen laten. Maar daarmee bracht hij zich bij den Veemrichter in ongelegenheid. Müller handelde als alle schuchteren, hij deed niet genoeg, om z'n vrienden te dienen en hij deed juist genoeg, om de woede zijner vijanden op te wekken.

De dag ging voorbij, zonder dat iets de vreedzame rust kwam verstoren; Müller alleen had het bang: hij vreesde ieder oogenblik de Veemrichters te zullen zien verschijnen; telkens zag hij gejaagd naar buiten, maar nog steeds bleef de horizon helder.

Niets stoorde de rust.

De avond viel, de duisternis daalde neer en daarmee werd ook de vrees weer sterker.

Müller sloot het geheele huis zoo zorgvuldig mogelijk. Elke grendel moest dienst doen en de deur, die toegang gaf tot de woning, werd nog verzekerd met een zwaren ijzeren sluitboom.

Nu zette Müller zich bij het vuur en Azuba liet het spinnewiel snorren.

Azuba had den ganschen dag door Müllers onrust wel opgemerkt, maar zij had daarop weinig acht geslagen; zij was dat al gewoon, de gansche week was Müller zoo onrustig geweest.

Hoe later het werd, hoe meer bij Müller het vermoeden versterkt werd, dat de Veemrichters hun plan hadden opgegeven. Wellicht achtten zij het niet de moeite waard, verder aandacht te schenken aan een eenvoudigen knecht als hij er een was.

Zoo vleide de goede jongen zich.

Zoo suste hij zich in slaap.

Tot opeens... een doordringende kreet werd gehoord., in de onmiddellijke nabijheid van de woning.

Müller en Azuba sprongen beiden verschrikt op.

„Dat is de stem van vader,” zei het meisje, „o, daar is geen twijfel aan. Och Müller, help hem, help hem!”

Deze aansporing had de trouwe knecht waarlijk niet noodig.

Buiten hield het rumoer aan, het leek wel of er een hevige worsteling plaats greep.

Nu werd er herhaaldelijk en krachtig op de deur gebonsd.

„Help help!”

„Müller help!” kermde een stem.

Het was inderdaad de oude Jood, die deze jammerkreten uitstiet.

Müller snelde reeds te hulp.

In een oogwenk had hij den ijzeren sluitboom van de deur weggenomen en snelde daarmee gewapend naar buiten.

Nauwelijks was hij echter buiten, of hij ving in z'n armen op het bloedende lichaam van den ouden Jood.

Voorzichtig sleepte hij den man naar binnen en legde hem neer op den grond, voor de voeten van de jammerende Azuba.

Toen stormde hij, den sluitboom zwaaiend, weer naar buiten.

Alle vrees was nu bij Müller geweken; het werd een strijd op leven en dood en de inzet van dat vreeselijke spel, was de eer, het leven van Azuba, het meisje, dat hij liefhad.

Hij schudde de vrees van zich af en zijn oude, onversaagde kracht ontwaakte weer.

In de duisternis van den laten avond zag Müller nu drie gestalten naderen. Het leed geen twijfel, dat waren drie Veemrichters. Zij kwamen om zich op hem te wreken; zij kwamen ook om Azuba te rooven.

„Terug!” schreeuwde Müller, „Terug! geen stap meer vooruit of ik sla jullie dood!”

Doch de Veemrichters letten niet op zijn geschreeuw.

Die bange knecht zou hen niet weerhouden hun plan te volvoeren.

Zoo drongen ze dan toch vooruit en stonden nu vlak vóór hem.

„Terug!” schreeuwde Müller nog eens, „voor den laatsten maal: „terug!” en dit zeggende zwaaide hij den sluitboom met kracht boven z'n hoofd.

Doch de afgevaardigden van het Veemgericht weken niet terug, maar deden, met hun degen in de hand, nog een stap vooruit.

Toen kneep Müller de oogen dicht, als om meer kracht te kunnen zetten, en sloeg met den sluitboom op de Veemrichters in.

Er volgde een doffe slag, er klonk een luide kreet en toen de knecht z'n oogen open deed, zag hij slechts twee tegenstanders.

De kracht van z'n geducht wapen had er tenminste één gedood. Doch de beide anderen drongen nu nog meer op hem aan, ten-einde hun makker te wreken.

Müller voelde nu opeens een stekende pijn in den linkerarm; de degenpunt van één der Veemrichters had hem geraakt. Uit de woning klonk de jammerende stem van Azuba, die hem smeekte toch in huis terug te trekken.

Doch nog de tranen van het meisje, noch het lauwe bloed, dat wegsijpelde uit de wond, konden Müller weerhouden den strijd voort te zetten. 't Scheen wel, alsof zijn moed daardoor juist werd verhoogd. Als 'n dolle sloeg hij op z'n tegenstanders in en na vijf minuten lagen ook de beide anderen dood voor z'n voeten.

Nu eerst ging hij de woning weer in.

„Gered, gered!” riep hij Azuba toe, terwijl hij op haar toeliep, „voor het oogenblik zijn wij gered, maar wij moeten ons haasten. Hoe eerder wij vluchten, hoe beter. Gelukkig hebben wij nog den ganschen nacht voor ons. Maar wij moeten ook geen oogenblik verliezen, want de wraak van het Veemgericht komt nu zeker en zal geducht wezen.

V.

De oude Samuël richtte z'n hoofd op. Hij stak zijn hand uit naar Müller en nam diens hand, die hij daarop hartelijk drukte.

Dat was de dank van den ouden Jood, die sterven ging. Zwaar hijgde z'n borst, het ademen viel hem moeilijk, de diepe dolksteek had hem veel bloed gekost en het was duidelijk, dat de oude man sterven ging.

Azuba tilde het hoofd van den geliefden vader op en legde er nog een kussen onder.

Zacht liet zij nu het hoofd weer zakken.

De oude man begon nu te spreken.

„Kinderen,” zei hij, „jullie spreken over vluchten; och koester toch geen ijdele hoop, jullie bent verloren....”

Azuba en Müller ontstelden bij deze woorden.

„Geloof me, de macht van de rechtbank is ontstellend groot. Zij is bijna almacht. Aan haar handen ontkomt gij niet; jullie moet je gereed houden, om te sterven.”

„Sterven?” herhaalden Azuba en Müller.

Zij konden het niet gelooven. Zoo pas hadden zij uit een bloedige strijd een dubbele overwinning weggedragen. Zij wisten het! Zij behoorden elkander toe — de oogen zijn vaak welsprekender dan de mond.

En in de blijde geestdrift, die hun triump had opgewekt, in hun jeugdig optimisme, meenden zij nu over alle hinderpalen te zullen zegevieren, zelfs over de wrekende macht van het Veemgericht.

„Sterven!” hijgde de oude Samuël.

„Maar,” ging hij voort, terwijl hij een liefdevollen blik op zijn kind wierp, „Azuba, m'n kind, ik wil niet, dat ge onteerd sterven zult.”

Dit waren z'n laatste woorden.

Hij greep de handen der beide jongelieden, drukte die lang en stevig en toen stierf hij.

Verslagen zaten Müller en het meisje bij het lijk van den ouden man en geruimen tijd verliep er vóór dat zij hun spraak terug hadden.

Opeens sprong het meisje op en haar schroom overwinnend, zeide ze: „Müller, je hebt me lief, is het niet zoo? Zeg het me!”

„Ja, ja, ik had het je allang willen zeggen, o ik heb je lief.”

Aan woorden ontbrak het den goeden knecht, maar hartelijk omhelsde hij het meisje en kuste haar. Hier bij het lijk van den ouden Samuël sloten zij beiden hun verbond, helaas het was een ten doode gewijd verbond....

„Zou je me overal volgen, om me te verdedigen, Müller?” vroeg het meisje.

„Overal, Azuba!”

„Ook als je wist, dat dit volgen een gang naar den dood was?”

„Ook dan!”

Het klonkforsch en mannelijk, dat woord van trouw, alle zweem van vrees was weg.

„Luister dan, lieveling,” zei het meisje.

„De driedubbele doodslag van dezen nacht, heeft den ban van het Veemgericht over je gebracht.”

„Maar die doodslag geschiedde uit zelfverdediging.”

„Daarmee houdt het Veemgericht geen rekening. Je bent den dood gewijd, zooals ik aan de schande gewijd ben. Wij moeten strijden! Vader wil niet, dat ik onteerd zal sterven!”

„Ik heb moed genoeg,” zei Müller.

Er heerschte eenige oogenblikken stilte.

Beiden dachten ze na over wat hen te doen stond.

Azuba verbrak het eerst het stilzwijgen.

„Adolf,” zei ze, „de mannen, die ge vannacht gedood hebt moesten jou en vader dooden en mij naar den Veemgraaf brengen. Dat was de opdracht, die hen gegeven was. Hun meester wacht op dit oogenblik op den uitslag van hun nachtelijken tocht. Wij moeten naar hem toe. Jij brengt me naar den Veemgraaf en hij zal meenen, dat zijn prooi hem inderdaad in handen valt. Maar dat zal een misrekening zijn,” liet zij er langzaam op volgen.

„Met de kleeding van een der doode Veemrichters kan jij je voldoende vermommen en wij zullen samen doordringen tot in het hol van den Veemgraaf.”

Müller dacht na over het plan van het meisje.

„Ik geloof, dat jij gelijk hebt, Azuba,” zei hij langzaam.

„Ja, ja,” viel zij hem op levendiger toon in de rede, „zoo moet het; wij zullen het plan zeker ten uitvoer brengen en mijn vader zal gewroken zijn, éér wij sterven!”

Müller ontkleedde nu één der doode Veemrichters en stak zich in dat gewaad. Zij voorzagen zich van wapens en toen namen zij afscheid van den doode.

Och, het was een aandoenlijk tafereel. De jonge vroolijke Azuba, nu weenende, gebogen over het lijk van haar vader. Naast haar stond de bruidegom met wien ze nimmer zou huwen.

Het leven en de dood reikten hier elkander de hand, zij waren hier bondgenooten.

VI.

Door de duisternis van den nacht spoedden zich de beide gelieven heen, om den Veemgraaf in zijn hol te gaan opzoeken.

Geen maan verlichtte hun pad en dus was het niet gemakkelijk den weg te vinden, die naar de vereenigingsplaats voerde. Doch Adolf had dien weg reeds eerder bewandeld en zijn valken-oogen wisten wel door de donkerte te boren.

Hoe geheel anders dan nu, ging hij de vorige maal dit pad.

Toen was zijn hart vervuld met bange vrees, wist hij niet, wat boven z'n hoofd hing, was ook de liefde voor Azuba een zoet geheim, waarvan niemand het bestaan zelfs vermoedde.

Thans was de vrees geweken, slechts strijd lust blaakte in z'n bloed; hij wist wat hem wachtte; het zou zijn de strijd op leven en dood en de dood zou het einde zijn.

Doch die dood zou zoet zijn; vond hij haar niet aan de zijde van zijn geliefde bruid en zocht hij haar niet ter wille van Azuba?

Fier stapte het meisje naast hem voort.

Tegen haar borst gedrukt hield zij een dolk, het was een vlijmscherpe dolk en hij was met bloed besmeurd. Dat was het bloed van haar armen ouden vader, door het meedoogenlooze Veemgericht vergoten, dat bloed, dat zij nu wreken ging.

O, zij kende geen vrees.

Ging zij niet aan de zijde van Adolf, den geliefden bruidegom?

Zij hadden het geheimzinnige woud nu bereikt. Het geluid van zwaarden en schilden trof hun oor, zij hoorden het kletteren der dorre geraamten aan de boomen en het weemoedig geluid der aëolus-harpen.

Doch die geluiden verschrikten hen niet.

Wat zou hen ook kunnen doen ontroeren, waar de dood in al zijn verschrikking hen voor de oogen stond.

Wie den koning der verschrikking tegemoet treedt, beeft niet meer voor de geheimzinnige geluiden van het nachtelijk woud.

Zij waren nu aangekomen op de plaats, waar acht dagen geleden de Veembode Müller had opgewacht.

Adolf wilde dat toch even tegen Azuba zeggen.

„Halt!” werd er geroepen.

De beide jongelieden stonden stil.

Uit de duisternis ter zijde van het pad klonk een stem.

„Wie zijt gij, die dezen verboden weg durft betreden?” vroeg de stem.

„Wij zijn vrienden!” antwoordde Müller op vastberaden toon.

Er werd een kleed weggetrokken en het licht van een lantaarn viel een oogenblik op de beide jonge mensen.

Het onderzoek duurde slechts een paar tellen.

De lantaarn verdween weer.

„Ik herken het gewaad van Wilhelm,” zeide de onbekende stem, „ge kunt verder gaan.”

Adolf en Azuba stapten voort.

De jongen greep de hand van het meisje en beiden daalden de trappen af, die in de rotsen waren uitgehouwen.

„Weet ge den weg niet?” vroeg het meisje nu.

Het scheen, dat er thans eenige angst trilde in haar stem.

De nacht was koud en de emoties der laatste uren hadden haar sterk aangegrepen.

„God zal ons geleiden,” sprak de jonge man.

In dezen schrikkelijken nacht was hij van jongeling, plotseling man geworden.

Na een vijftigtal passen te hebben voortgewandeld, werden hun ooren getroffen door gezang en het geklank van bokalen.

Müller stond stil.

„Hoor,” zei hij tot Azuba, „de zitting is reeds opgeheven, zij drinken.”

In de gang, waarin zij zich thans bevonden, was het geheel donker.

Toch gingen ze moedig voorwaarts.

Nu stonden ze voor een deur.

Áchter die deur hoorden zij het feestgewoel.

Daar zaten de Veenrichters en daar zou het pleit worden beslecht.

Müller hing den sluier voor zijn gezicht.

Toen opende hij de deur.

Uit de feestzaal kwam een stroom van licht hen tegen.

Het verblindde 'n wijle hun oogen.

Doch reeds waren ze door de feestvierenden opgemerkt.

Er steeg een gejuich op uit den troep, toen Adolf en Azuba binnentraden.

„Ha, daar is Wilhelm!” klonk het van verschillende kanten.

„Wilhelm, die de dochter van den ouden Jood in ons midden brengt.”

Het was de Veemgraaf, die op vroolijken toon deze woorden uitriep.

Van hem was de actie uitgegaan; hij wilde de dochter van den ouden Jood in zijn bezit hebben.

Adolf en Azuba herkenden hem.

Hij was de voornaamste magistraat uit den ganschen omtrek van Baden. Oorspronkelijk was hij zilversmid geweest van Koenraad van Zwaben. Hij had zich rijk gestolen, enorm rijk. Nu noemde hij zich baron.

Hij behoorde tot het met goudbedekte schuim, dat men altijd in de wereld aantreft. Toen evengoed als nu!

En terwijl de ware graven en baronnen, als ridders en edelen hun bloed vergoten in den strijd, om het bezit van het heilige land, zwaaide deze eigengemaakte baron zijn scepter over Baden en deed den ganschen omtrek beven door zijn terreur.

Dat was de graaf van het heilige Veemgericht.

Adolf en Azuba voelden hoe 'n gevoel van walging zich van hen meester maakte, toen zij dit schepsel zagen. Die man nu had hun geluk wreedaardig verstoord. Die man had den dood van den ouden vader op zijn geweten, zou ook de oorzaak zijn van hún dood, juist nu het leven zich aan hen van zijn schoonste zijde liet zien.

Adolf naderde den zetel, waarop de Veemgraaf zat; Azuba volgde hem. Zij zag marmerbleek, doch beefde niet.

De Veemgraaf stond op, nu Müller met het meisje zich tegenover hem bevond.

„Welkom Wilhelm, mijn vriend!” zei hij, terwijl hij Azuba met z'n oogen al verslond.

„Kom nader, kom nader, je hebt je loffelijk van je taak gekwetten; je voert nu inderdaad de begeerde prooi in onze handen.”

Adolf, die nog altijd den sluier voor had, nam nu Azuba bij de hand en naderde werkelijk.

Hij stond nu heel dicht bij den schurkachtigen zilversmid.

Azuba liet Adolfs hand los.

Zij fluisterde hem iets in het oor, doch hij verstond het niet. Zijn oogen waren onafgewend op den Veemgraaf gericht.

„Wat is zij schoon! Wat is zij schoon!” riepen de Veemrichters in volmaakte eenstemmigheid.

„Ja broeders,” zei de oude zilversmid, „ik weet mijn prooi goed te kiezen. Wat dunkt u, komt deze buit mij niet toe?”

En hij lachte zijn breede wellustige lach, terwijl hij deze woorden sprak. Men juichte hem toe.

„Ja, ja!” riepen de Veemrichters, „onze Veemgraaf heeft gelijk; deze buit komt het toe!”

Azuba stootte Adolf zacht aan.

„Adolf,” fluisterde zij, „liefste Adolf, nu is het jouw beurt.”

Adolf knikte. Hij had haar verstaan.

Eensklaps wierp hij den sluier, dien zijn gelaat tot nu toe had bedekt, omlaag en greep den Veemgraaf bij de keel.

„O broeders!” krijschte de zilversmid heesch en half verworgd, „o broeders, wij zijn bedrogen, het is Wilhelm niet!”

„Het is alleen zijn dolk maar!” schreeuwde Adolf hem toe, terwijl hij het wapen den ellendeling diep in de keel stiet.

De Veemgraaf wankelde; dan tuimelde hij met een harden smak tegen den grond en kromde zich in zijn bloed....

Tien degens richtten dreigend hun vlijmscherpe punten op Adolfs borst.

„Azuba, liefste mijn, nu is het u w beurt,” sprak de jonkman op teederen toon, terwijl hij het meisje omhelsde.

Zij zag hem glimlachend aan en in haar oogen legde zij nu al de liefde van haar warmkloppend hart.

„Vaarwel Adolf, geliefde!”
„Vaarwel, Azuba, in den dood zullen we één zijn en geen schen-
dende hand zal je daar bereiken!”
Zij knikte hem dankbaar toe.
Daarop greep zij den dolk en doorstak zich het hart....
’n Oogenblik later, lag Adolf, door tien degens doorstoken, ziel-
togend naast haar.

.....

Dit geschiedde in de twaalfde eeuw.
De angst voor het Veemgericht, dat oppermachtig was, dreef de
mensen in den dood.
En men vergat den Almachtige, Die ook de Veemrichters in
Zijn hand had.
Nog wijzen de gidsen den reiziger, die Baden bezoekt, in een
heerlijke vallei, de grot van den Veemgraaf, waar Adolf Müller
streed voor de eer van Azuba.

VAN DENZELFDEN SCHRIJVER VERSCHENEN BIJ ONS:

1. OELLA, de Priesteres der Druïden.
2. HELMA, de Koningin der Druïdessen.

Deze beide boekjes hadden een goede pers.